

Jakob Ellemann-Jensens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Jakob Ellemann-Jensen
Folketingsmedlem for Venstre

Dato

17. oktober 2017

Sted

Vejle

Hvor er det dejligt at være her i Vejle til Venstres Landsmøde!

Sidste år startede jeg med at sige, at alt godt kommer til den, der venter – så længe de venter i Herning. Og jeg havde forberedt en rigtig sjov vittighed om politiskolen – men jeg kom til at fortælle Søren Gade den i aftes. Så den har i grint af allerede – han har nemlig tyvstjålet den.

Derfor har jeg tyvstjålet en idé fra Claus Hjort. Sidste år holdt han en tale, hvor han ridsede sit liv som finansminister op.

For noget af det, jeg ofte bliver spurgt til, når jeg kommer rundt til venstreforeninger i det ganske land, er, hvad jeg egentlig går og pusler med i dagligdagen, når jeg ikke står og mener noget på TV.

Så nu vil jeg tilbyde et lille kig bag kulisserne på en helt almindelig dag tidligere i denne uge i livet som politisk ordfører i Danmarks bedste parti.

Jeg vil gerne starte helt fra begyndelsen. Klokken er 05.30 og min lille Jack Russel-hundehvalp Chewie piber, fordi den skal ud. Nu.

Jeg tager min slåbrok på, samler hunden op. Og når næsten ned ad trappen, før jeg konstaterer, at Chewie åbenbart er ligeglad med, om nødtørften forrettes inde eller ude.

Jeg putter hunden tilbage i kassen. Jeg finder flasken med rodalon frem. Og jeg tørrer op. Jeg går i seng igen.

Jeg sover indtil 06.15. Jeg står op. Jeg stryger for en sikkerheds skyld en hvid

skjorte. Det ku' jo være ...

Jeg læser alle aviserne. Jeg bliver livstræt over Politikens leder, men glæder mig over en præcis analyse i Berlingske, som Thomas Larsen har underskrevet. Det går godt i regeringen. Det har han ret i.

Jeg kigger mig i spejlet. Det har aldrig løjet. Jeg ser godt ud.

07.10 har jeg telefonmorgenmøde med en række centrale nøglepersoner i Venstre. Og Søren Gade.

Her lægger vi linjen på dagens vigtigste spørgsmål. Vi er som sædvanligt enige om ikke at kommentere et truende mistillidsvotum mod Esben Lunde, da det plejer at blæse over med tiden.

Meningsmålingerne taler vi som regel heller ikke om, da det risikerer at ødelægge vores gode humør.

Undtagen i går. Der talte vi om målingen i Børsen i tre kvarter.

Klokken 08.30 er jeg kommet gennem Morten Kabells trafikale forhindringsbane, der kaldes København, og møder ind på Borgen.

Jeg møder ham, vi i min familie kalder den næstmest kompetente udenrigsminister i danmarkshistorien ved elevatoren. Jeg tager trappen.

Kl. 09.00 er der gruppemøde. For en sjælden gangs skyld synes der at være enighed om punkterne på dagsordenen, så der er ingen journalister foran gruppeværelset. Jeg kan derfor gå uforstyrret ind. Modsat i går.

Under dagsordenspunktet ”metrobyggeri i hovedstaden” holder flere af gruppens medlemmer flammende indlæg om gødskningsnormer og implementeringen af EU's vandrammedirektiv.

De samme indlæg holdes med samme entusiasme under det efterfølgende punkt om den fremtidige organisering af det Kongelige Teater. Og i øvrigt under samtlige af dagsordenens punkter.

Efter gruppemødet mødes jeg med de øvrige politiske ordførere fra blå blok. Vi skal diskutere vedtagelsestekst til åbningsdebatten.

Sådan en tekst må maksimalt have 150 ord. Dansk Folkeparti ser gerne, at vedtagelsen kun handler om burkaer og grænsekontrol.

LA ser gerne, at den handler om topskat og fri hash.

Konservative mener at teksten skal handle om klimaet og kongehuset. Nej, VU: Ikke klimaet I kongehuset ...

Jeg har så for min del fået et skarpt opdrag fra folketingsgruppen om, at det er vigtigt, at teksten handler om gødskningsnormer og vandrammedirektivet.

Vi lander et kompromis om, at det går godt i Danmark, og der er mere, der samler, end der skiller.

Efter mødet skal jeg i Snapstinget og spise frokost. Den første, jeg møder, er en påfaldende henrykt Uffe Elbæk. Det er aldrig et godt tegn. Det er kødfri dag. Igen. Claus Hjort vender om ved indgangen i en hidtil uset depressiv tilstand, da han opdager, at der hverken er kød eller ketchup på menuen.

Jeg spiser min couscous med tofu og knoldselleri, mens jeg overvejer om det vil være et brud på vores liberale principper at forbyde Alternativet, eller om der kan findes en vej rundt om.

Under frokosten kommer et gruppemedlem hen til mit bord. Han vil gerne lige vende noget om gødskningsnormer og vandrammedirektivet.

Med maven fuld af venstreorienteret mad skal jeg ud til en anden venstreorienteret institution: Statsradiofonien i DDR Byen. Her skal jeg i P1 Debat med Pernille Skipper om forældre køb af lejligheder. Det er en uvant følelse for mig at have betydeligt mindre erfaring med emnet end min modstander.

På vejen ud møder jeg generaldirektør Maria Rørbye Rønn, der sidder i Arne Jacobsens cognacfarvede svanesofa i læder og planlægger, hvor Johannes Langkildes hest kan opstaldes. Indtil videre tyder analyser på, at det eneste

hensigtsmæssige er på Hotel D'Angleterre. Hun fortæller mig i forbifarten, at der ikke kan spares en krone i DR uden katastrofale konsekvenser.

Tilbage på borgen støder jeg ind i min søster, Karen. Vi bliver enige om at gå ned og drikke en hurtig kop kaffe. På vejen møder vi Finn Sørensen fra Enhedslisten. Han udbryder, ”der har vi jo mor og søn”. Karen taler ikke til Finn Sørensen nogensinde igen. Sand historie!

Kl. 15 kommer jeg tilbage fra kaffen og kigger på min telefon. Der er 145 ubesvarede opkald.

Et øjeblik frygter jeg, at der er sket noget alvorligt, men det viser sig hurtigt, at det bare er Inger Støjberg, der har fået sin internetforbindelse op at køre igen og har opdateret sin Facebook.

Jeg går straks op på Jan E. Jørgensen kontor for at give ham kunstigt åndedræt.

Mens jeg vender tilbage til journalisterne og fortæller, at i Venstre er der langt til loftet og højt til døren, og at hvert næb synger med sin fugl, lægger jeg sidste hånd på et indlæg til Aarhus Stiftstidende om endnu et vellykket, offentligt projekt, leveret til tiden, leveret til prisen: nemlig kransekagen til den aflyste åbning af letbanen. Sådan 26.000 stykker kransekage kan også fylde lidt.

Omkring kl. 17 kigger jeg mig i spejlet. Det har aldrig løjet. Jeg ser skarp ud.

Jeg skal på News i debat med Socialdemokratiets politiske ordfører, Nicolai Wammen. Det er jeg tit. Vi overvejer en debatturné - Nic og Jay på tur. Det kan være, at nogen bliver skuffet, hvis de bare køber billet ud fra titlen.

Debatten handler bare om det sædvanlige. Venstre har foreslået noget, som Socialdemokratiet gik ind for, da de sad i regering.

Nicolai Wammen svarer, at det er det største overgreb på den danske befolkningen siden besættelsen. Jeg svarer, at så slemt er det vel ikke, at en pose hasselnødder bliver tre kroner billigere.

Straks efter går jeg ind på Søren Gades kontor og spørger, hvordan det går. Lad mig på forhånd advare mod sproget, jeg kan berolige med, at det var en meget

mild variant den dag.

Han svarer som sædvanligt, at der er en eller anden, der "kraftedeme burde have et grantræ så langt op i røven, at han kan smage julekuglerne". Citat slut.

Jeg har efterhånden lært at både kende og – det kom senere – holde meget af Søren Gade. Og jeg har også lært at forstå hans særlige, men relativt præcise måde at kommunikere på. Jeg svarer: "Det var da dejligt at høre, at du er blevet god igen", og går ind på mit kontor for at pakke sammen for i dag.

Jeg kører hjem. Og ærgrer mig lidt over, at jeg har købt ny bil, inden vi fik sænket registreringsafgiften.

Efter jeg har spist aftensmad med min dejlige kæreste og mine søde børn, ringer Ritzau og vil høre min holdning til en ny meningsmåling.

De får det sædvanlige svar: Hvis den er god, svarer jeg, at det er både rart og logisk, at danskerne kvitterer for Venstres store indsats og effektivt udførte politik, og for at det går så godt i Danmark. Hvis den er dårlig svarer jeg, at det er øjebliksbillede, det går op og ned, og den eneste meningsmåling, der betyder noget, er den på valgdagen.

Sidst på aftenen når jeg lige en tur i Deadline for at debattere med Pia Olsen Dyhr. Det handler som altid om en reform, hun er imod, men som hun selv har indført, da hun sad i regering.

Ud til bilen. Hjem igen. Familien sover. Før jeg når at gå i seng, ringer Ekstra Bladet til mig for at få min kommentar til en lækker mailkorrespondance fra folketingsgruppen.

Imens piber Chewie. Dagen slutter som den starter – det er altid den politiske ordfører, der ender med lorten.

Jeg glæder mig til at se jer alle sammen til festen i aften! Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Venstre

Relateret

Lars Løkke Rasmussens tale ved Venstres landsmøde
7. oktober 2017

Jakob Ellemann-Jensens tale ved Folketingets åbningsdebat
5. oktober 2017

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jakob-ellemann-jensens-tale-ved-venstres-landsmoede-2017>